

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der Laatste Dagen.

(Opgericht in 1896.)

Laat uwe ingewanden vol liefde zijn jegens alle menschen, en jegens het huisgezin des geloofs, en laat deugd uwe harten onophoudelijk versieren, dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen, en de leer van het priesterschap zal op uwe ziel nederdalen als de dauw des hemels.

LEER EN VERB.

No. 8

15 April 1913.

18e Jaargang.

DE ORGANISATIE VAN DE KERK.

(Vervolg van blz. 107.)

Op den dag, terzijde gezet voor de organisatie van de Kerk, kwamen zes van degenen, die gedoopt waren, te weten: Joseph Smith, Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer Jr., Samuel H. Smith en David Whitmer, tezamen met enkele hunner vrienden ten huize van Peter Whitmer Sr., in Fayette, provincie Seneca, Staat New-York. De vergadering werd met ernstig gebed geopend, waarna in overeenstemming met het voorafgegane gebod, de profet Joseph de aanwezige broederen vroeg, of zij gewillig waren hem en Oliver Cowdery aan te nemen als hunne leeraars in het Koninkrijk van God; en of zij eveneens hunne toestemming gaven om voort te gaan de Kerk te organiseeren overeenkomstig het gebod des Heeren. Met vereenigde stemmen werd hiertoe besloten. Joseph verordeneerde daarna Oliver als een Ouderling in de Kerk van Jezus Christus; waarna Oliver Joseph tot hetzelfde ambt verordeneerde en aanstelde. Het sacrament van het avondmaal werd daarna bediend; en zij, die reeds gedoopt waren, werden als leden bevestigd en ontvingen den Heiligen Geest onder het opleggen der handen. Sommigen genoten de gave van profetie, en allen verheugden zich uitermate.

Terwijl de Kerk nog bezig was hare vergadering te houden, werd er eene openbaring van den Heer ontvangen, bepalende dat er een verslag aangehouden diende te worden, en dat in dat verslag Joseph Smith genoemd zoude worden als een Ziener, Vertaler en Profet, een Apostel van Jezus Christus, en een Ouderling van de Kerk. Verder werd de Kerk geboden acht te geven op alle woorden en geboden die hij ontvangen zoude van den Heer, zijn-Joseph's-woord aannemende

als het woord des Heeren in alle geloof en geduld. Op voorwaarde van dit te doen beloofde de Heer hen, dat de poorten der hel de Kerk niet zoude overwinnen, maar dat Hij integendeel de machten der duisternis zoude doen wijken en de hemelen gunstig jegens hen stemmen.

Aldus was de Kerk georganiseerd. En in het proces, het gevolg van deze organisatie, zien wij twee groote beginselen werkende: (1) *de uitgedrukte wil des Heeren*; (2) *de toestemming van het volk*. De Heer had deze uitverkoren dienstknechten gebod gegeven om de Kerk samen te stellen; maar alvorens zij voortgingen die organisatie van kracht te doen zijn, moesten zij, die waardevolle leden waren, hunne toestemming geven voor de oprichting. Ofschoon Joseph Smith en Oliver Cowdery verordineerd waren onder de handen van Petrus, Jacobus en Johannes, om Apostelen te zijn, toch, waar ze dienden te worden aangesteld als presideerende Ouderlingen der Kerk, kon dat enkel gedaan worden met de toestemming van hen, die leden van de Kerk zouden worden, en aldus was reeds bij den aanvang der Kerk het beginsel erkend, dat „alle dingen in de Kerk zullen door algemeene toestemming gedaan worden, door veel gebed en geloof;” 1) en als gevolg hiervan werd het eene wet in de Kerk, dat „niemand zal in deze Kerk tot eenig ambt verordineerd worden, alwaar eene geregelde georganiseerde vertakking derzelve is, zonder de stem der gemeente.” 2) Dit alles is zoo, omreden het bestuur der Kerk van Christus, evenals alle beoefening van het gezag Godes, enkel een moreel bestuur is. Er zijn twee soorten van bestuur in den regeeringsvorm vertegenwoordigd, namelijk daadwerkelijk en moreel. Daadwerkelijke autoriteit handelt door dwang, en is het gezag van het aardsch en menschelijk bestuur. Moreel bestuur treedt enkel overredend op, en dat is de wijze waarop het Goddelijk gezag werkt. Door den mensch *vrij* te scheppen, heeft God geweigerd om eenige daadwerkelijke autoriteit over hem te laten gelden. „En kerkelijke en politieke vereenigingen beide, aanspraak makende op Goddelijke autoriteit, dienen enkel slechts een zedelijk gezag te beoefenen, want op het oogenblik dat dwang wordt ingesteld, faalt men in het vertegenwoordigen van God, en maakt men zichzelf tot eene daadwerkelijke autoriteit, wat aardsch en menschelijk is en blijven zal, en niet met al Goddelijk.” 3)

Niet zoo spoedig nog was de Kerk georganiseerd, of een Profeet, Ziener en Openbaarder, in den persoon van den presideerende Ouderling werd aangesteld, en de Kerk was gehou-

1) Leer en Verb. 26:2.

2) Leer en Verb. 20:65.

3) Baring Gold, „Origin of Religious Belief” Vol. II. p.p. 240:4.

den op zijne woorden acht te geven als op de woorden van den Heere zelve. In het bestuur der Kerk dient te zijn eene eenheid om den raad des Heeren voort te brengen, en de toestemming van het volk. De Kerk dient het moreele bestuur te handhaven, het bestuur namelijk van God. Maar in dit systeem van bestuur is als erfenis het middel gelegd om in de zaken van die menschen, waarmede de Kerk zich heeft te verbinden, de eigenste wijsheid des Heeren te brengen, en dat wel op zoodanige wijze, dat op de vrijheid van den mensch geene inbreuk wordt gemaakt, uitgenomen in zooverre als onderwijzing, rede, zeggingskracht, liefde en zedelijken invloed in staat is de persoonlijke vrijheid te beïnvloeden.

B. H. ROBERTS in „Americana”.

VOOR DEN TEMPEL IN CANADA.

„Een zeer aangename brief werd gisteren ontvangen van het kantoor van den president te Rotterdam, Holland, bevattende enkele bijdragen van sommigen der Heiligen in dat land, alsmede van enkele vrienden, niet-leden van de Kerk, voor den op te richten Tempel in Canada. Wij vinden het een genoegen de namen te kunnen geven van hen, die deze gave zonden, in hunne daad geleid zijnde door den Geest. De namen van hen, die leden van de Kerk zijn, zijn: Harm Kwast, Ali Jansen, P. Mets, B. Erica, John. v. d. Wel, Frank J. Stevens, een onbekende gever, en Neeltje Beerman. De namen der vrienden zijn: J. B. Hofman, J. Sneider, Johan Beyet, J. Groen, S. Kramer, en C. Hekelaar.

Ouderling Roscoe W. Eardley, ons deze gave toezendende, schrijft ten deele als volgt:

„De Heiligen, onze kleine vertakking vormende in den Helder, verweg onder de zware dijken van noordwest Holland, hebben mij verzocht u ingesloten check te willen zenden, als eene bijdrage voor den op te richten tempel in Canada.**** Ik heb deze kleine gemeente geschreven, en hen verzekerd, dat hunne gave ontvangen zal worden in den geest waarin zij was gegeven, en dat de Heer hen zegenen zal voor wat zij gedaan hebben om Zijne doeleinden op aarde te helpen bevorderen.”

De brief en de bijdrage beiden zijn ten eerste op prijs gesteld door de Kerkautoriteiten, als belangstelling toonende in het werk van de Kerk, door de Heiligen en vrienden uit een vreemd land. Wij gevoelen ons verzekerd dat zij rijkelijk gezegend zullen worden, want wat den Heere is gegeven in den rechten geest, dat betaalt Hij duizendvoudig weerom. Naar alle waarschijnlijkheid zal het voorbeeld door de Nederlandsche Heiligen gegeven, door anderen worden gevolgd.”

Bovenstaand uitknipsel van de „*Deseret Evening News*” van Zaterdag 15 Maart, zal zonder twijfel met veel belangstelling door onze intekenaren worden gelezen.

In eenen brief aan den president der Zending aangaande deze zaak, welke geteekend was door alle drie leden van het Eerste Presidentschap, Joseph F. Smith, Anton H. Lund en Charles W. Penrose, schrijven wij de volgende zinsnede over:

„Wij zijn in het bezit van uwen brief van 28 Febr. met bijdragen ontvangen van de Heiligen van de vertakking te den Helder, eveneens van verschillende niet-leden van de Kerk, voor de oprichting van den daar te stellen tempel in Canada. Wij onderschrijven van harte de vriendelijke erkenning die u ten hunnen gunste daaromtrent maaktet en hechten er waarde aan uitdrukking te geven aan onze opprijstelling van deze gave. Weest zoo vriendelijk en breng onzen dank over aan al de donateurs, en in het bijzonder aan onze vrienden niet-leden.”

Ten behoeve van het Eerste Presidentschap brengen wij deze dankzegging over aan al degenen die medehielpen in deze waardige zaak, en verzekeren hen, dat de gave ontvangen is geworden in den vriendelijken geest, waarin zij was gegeven, en dat de Heer hen zegenen zal voor deze edele daad van goedheid.

Zendingspres. R. W. EARDLEY.

BRIEVEN UIT ZOUTMEERSTAD.*)

De „buitenlandsche” vergaderingen hier ter stede — de Duitsche, Skandinavische en Hollandsche — zijn geen vaste kerkvertakkingen, zooals bijvoorbeeld de „ringen” en „wijken” van Sion. Deze bijeenkomsten worden bezocht door kerkleden uit allerlei ringen en wijken. Ze behooren tot de „behuipfels”, die in den loop der jaren noodig bleken. Vooral de ouderen van dagen en de pas aangekomenen vinden in bijeenkomsten, waarin hunne moedertaal gebezigd wordt, een gewenschten steun. Voor beide klassen toch is in den regel, wegens gebrek aan kennis van de taal des lands, in andere godsdienstoefeningen geen geestelijk voedsel op te doen. Doch ook vele anderen, die wèl met het Engelsch op kunnen schieten, maken van de Hollandsche Vergadering gebruik. Er is een wekelijk-sche kerkdienst, en iedere maand wordt er een programma uitgevoerd, gewoonlijk voor een of ander liefdadig doel. Nu eens vertrekt er een zendeling, die moreel en tastbaar gesteund wordt in zijn edel streven, dan weer wordt er wat zonnenschijn gebracht in een minder fortunlijk gezin. Dit laatste had nog onlangs plaats (Vrijdag 28 Februari, om nauwkeurig te zijn), toen een ronde som van vijf-en-twintig dollar overhandigd kon worden.

Bezoek te hebben van twee hoogepriesters, twee pas teruggekeerde zendelingen te begroeten en vier plaatselijke zendelingen „ter zijde gezet” te zien, is geen gewoon iets. En dit is toch precies wat plaats had in de Hollanders-bijeenkomst van 6 Februari. Eerstgenoemden waren de Raadgevers in het Presidentschap van den Salt-Lake-Ring, George R. Emery en Edward T. Ashton, die broeders G. van der Waard en A. Dufrenne, alsmede zusters Maria van Waalwijk en Margaretha M. Herbershoff ter zijde zetten voor plaatselijk zendingswerk. Dit had eerder moeten gebeuren, maar was verhinderd door allerlei omstandigheden. Niettemin hebben de zendelingen reeds eenigen tijd met ijver gearbeid, in samenwerking met Ouderlingen Frank I. Kooyman en Pieter Noorda, die al langer werkzaam zijn. De ex-zendelingen, pas uit Holland, waren Ouderlingen J. W. de Brij en J. C. Stoel. Beiden getuigden dat de zendigsjaren de beste jaren huns levens geweest waren: waarvoor president Ashton heel leuk de sleutel gaf, nl. dat hun leven en streven beter was geweest in dat tijdvak dan ooit te voren.

Door het bestuur van de Nederlandsche Zendelingen-vereening werd dezer dagen besloten, tijdens de aanstaande April-conferentie een groote reünie te houden van ex-zendelingen en Hollandsche kerkleden samen, in de Twintigste Wijkzaal alhier. Zulke gebeurtenissen worden altijd vol blijde verwachting tegemoet gezien, omdat zij oude vrienden uit allerlei plaatsen bijeenbrengen.

*) Wij hebben aan onzen correspondent te Salt-Lake-City gevraagd ons geregeld op de hoogte te willen houden van hetgeen er aldaar belangrijks voor de lezers van ons tijdschrift voorvalt. Bereidwillig als altijd heeft hij dat op zich genomen, en beloofd ons af en toe het wetenswaardige van daar mede te zullen deelen. Zijne brieven zullen wij in het vervolg doen verschijnen onder het opschrift: „Brieven uit Zoutmeerstad”, als hier opgegeven.

Redactie.

BERICHT.

Wij verzuimden, een paar nummers geleden, melding te maken van het ervol ontslag van Ouderling Eugene Smith, welk verzuim wij bij dezen herstellen.

Ouderling Smith kwam den 1sten Augustus 1910 te Rotterdam aan, en bleef in de conferentie aldaar werkzaam tot 15 Juni 1911, als wanneer hij verplaatst werd naar de Groninger Conferentie. Na daar in verschillende plaatsen werkzaam geweest te zijn, keerde hij op 1 Juli 1912 weer naar de Rotterdamsche conferentie terug en werkte daar in de gemeente van Rotterdam zelve tot den 2den Maart 1913, zijnde den datum van zijn ontslag.

VOLGT MIJ NA.

V.

„En hoe zal deze reiniging van zonden moeten geschieden?“ hernam ik. „Deze kwestie is allerbelangrijkst voor iederen zoon en elke dochter van Adam, want onder al de menschen die geleefd hebben, Christus uitgezonderd, is er niet één volmaakt geweest. Iedereen heeft zijne zwakheden, tekortkomingen en zonden gehad.“

„Dat is zoo,“ zeide onze vriend, „want niet alleen onze dagelijksche ondervindingen, maar de gewijde schriften geven ons de verzekering dat, „indien wij zeggen, dat wij geene zonde hebben, zoo verleiden wij ons zelve, en de waarheid is in ons niet.“

Ik gevoel hier dat u het volgende antwoord verwacht: „Het bloed van Jezus Christus zal ons van alle zonden reinigen.“ Dit meen ik ook, maar de woorden van den heiligen apostel verder aanhalende, zal ik het op deze wijze zeggen: „Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonden.“ Alzoo dan, komen wij terug op de vraag waarmede wij begonnen zijn, namelijk, wat beteekent het Hem na te volgen, en in het licht te wandelen, gelijk Hij in het licht is? Of, om een van de gedachten van Paulus te gebruiken, hoe kunnen wij Jezus Christus aandoen?

Alreeds hebben wij den aard van het geloof van Jezus besproken, en wij hebben gezien dat het krachtig genoeg was om de heerlijkheid, den roem en rijkdom der wereld te verwerpen, opdat Hij beter God kon dienen. Het was eenvoudig genoeg om Hem naar de wateren der Jordaan te doen gaan, alwaar Hij door enen eenvoudigen profeet gedoopt werd. En waarom? Om alle gerechtigheid te vervullen. Denkt u dat wij, die zwak, onvolmaakt en met zonde beladen zijn, alle gerechtigheid zouden kunnen vervullen, tenzij ons geloof eenvoudig genoeg is om ons in dezen voetstap van Hem te doen wandelen?”

„Maar als Christenmenschen zijn wij allen gedoopt, niet waar?“ gaf onze vriend ten antwoord. „Iedereen onzer, is als kind in de armen zijner moeder naar de Kerk gedragen, en daar hebben wij deze heiligmakende verordening ondergaan.“

„Mijn waarde vriend,“ zoo ging ik voort, „hier is een geval waar wij strikte eerlijkheid noodig hebben. Wij zijn zoo gewend om te denken, dat omreden den eenvoud van deze verordening, de vorm ervan geen verschil kan maken. Maar in oprechtheid sprekende, als mensch tegen mensch, is het waar, dat de Christenen, in het algemeen gesproken, met den doop

van Jezus gedoopt zijn? Of is het waar, dat zij eene verordening hebben ondergaan, welke eenige eeuwen na de dagen van Christus ingevoerd was, en welke den waren doop vervangen heeft? In één woord, zijn de menschen van heden gedoopt, of zijn ze besprenkeld?"

„Om oprecht en openhartig te zijn,” zeide onze vriend, „zij zijn besprenkeld, maar ik kan geen reden zien, waarom dit het minste verschil zou maken. De doop is toch maar eene uiterlijke vorm voor eene innerlijke genade, niet waar?"

„Wel, u zult toch wel willen erkennen, dat er verschil bestaat. Als men den doop van heden ondergaat, volgt men in dit opzicht niet de voetstappen van den Meester. U weet, niet waar, dat, toen Jezus naar Johannes ging, alhoewel hij — Johannes — een groot profeet was, het hem toch scheen, dat in het geval van Jezus eene uitzondering op den regel gemaakt kon worden; en daarom hooren wij hem op het verzoek van den Heiland, verwonderd zeggen: „Mij is noodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?" Het antwoord van den Heere heeft voor altoos deze vraag beantwoord. Dat antwoord, zoo zacht en toch zoo helder, in de wildernis bij den Jordaan gesproken, heeft door de eeuwen heen weergalmd, en naar het schijnt, is het zóó duidelijk, dat zelfs de eenvoudigsten het hadden kunnen begrijpen.

„Laat nu af, want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen.” Dat zijn de zoete en heldere woorden welke Hij zeide, en daarna daalde Hij, de Zoon Gods, de Volmaakte, de Vader van Hemel en Aarde, af in de wateren van den Jordaan, werd ondergedompeld door den Dooper, en toen Hij uit het water opklom, werden de hemelen geopend, en de Heilige Geest daalde neder in de zichtbare gedaante van een duif, en rustte op Hem, en de Vader met eene hoorbare stem gaf getuigenis dat Hij een welbehagen had in Zijnen Zoon. Als er eene heilige Drieëenheid bestaat, en wanneer zij zich aan den mensch openbaart, dan weet ik niet waarom wij nog naar eene sterkere getuigenis zouden zoeken. Ziehier de getuigenis van geheel de Godheid — de Vader, de Zoon en den Heiligen Geest — omtrent deze heilige verordening van den doop."

„Ik geef dit alles toe,” zeide onze vriend, „want onder degenen die hiermede op de hoogte zijn, zal er niemand gevonden worden, die zeggen zal, dat Jezus niet zoo gedoopt is als door u is uitgelegd, of dat de Godheid zich niet heeft geopenbaard op de wijze waarvan u spreekt. Nog waarschijnlijker is het, dat een paar eeuwen lang na deze gebeurtenis, deze wijze van doopen in praktijk werd gebracht onder de Christenvaders. Wij hebben den vorm ervan veranderd, dat is alles."

„De verandering van den vorm is de verandering van den

doop," zeide ik. „U hebt nu een doop door besprenkeling. Dat is één doop. Dan zijn er andere menschen die eenen doop door begieting leeren. Dat is een andere doop. Dan is daar de doop van Jezus, door onderdompeling, dat is een derde doop. Maar nu, de heilige Paulus, door den Heiligen Geest geïnspireerd zijnde, heeft deze woorden geschreven: Eén lichaam is het, en één geest, gelijkerwijs gij ook geroepen zijt tot ééne hoop uwer roeping; één Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van allen."

Werkelijk zijn deze woorden zóó helder, dat zij geene verklaring noodig hebben.

Verder echter wensch ik er u opmerkzaam op te maken, dat deze zelfde heilige apostel de mogelijkheid, ja zelfs de waarschijnlijkheid erkende, eene verandering in deze eenvoudige beginselen te brengen. Hij gaf toe, dat hij van den waren weg kon afdwalen en een ander Evangelie verkondigen, ja hij ging nog verder, en zeide dat een engel van den hemel een ander Evangelie kon verkondigen, maar over dezulken sprekende, in het vuur en den ijver van zijne heilige overtuiging, zeide hij: „Doch al ware het ook, dat wij of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt." Het schijnt mij toe, dat in zooverre, als iemand dezen doop, welken Paulus gehoorzaamde en leerde, en welken Jezus onderging, veranderd heeft, hij onder deze woorden van Paulus zal moeten vallen.

Maar laat ons verder gaan, en zonder de vele teksten te behandelen, die over dit belangrijke onderwerp spreken, weer op het leven van den Heiland terug komen. In het derde hoofdstuk van het Evangelie van Johannes lezen wij van een zekeren farizeeër, met name Nicodémus, en die des nachts tot Jezus kwam en erkende dat Hij een leeraar van God gezonden was. De Zaligmaker vertelde hem al dadelijk dat, tenzij iemand wederom geboren wordt, hij het koninkrijk Gods niet kon zien, en toen Nicodémus deze leer niet begreep, voegde Jezus erbij: „zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan het koninkrijk Gods niet ingaan."

In deze dagen zijn wij gewend om veel nadruk op de geestelijke wedergeboorte te leggen, maar wij leggen maar weinig of misschien in het geheel geen klem op de wedergeboorte uit water. Jezus heeft deze twee op één lijn gesteld. Toen Hij van de wedergeboorte uit water sprak, zinspeelde Hij ongetwijfeld op den doop uit water.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
ROSCOE W. EARDLEY

Assistent :
B. TIEMERSMA

HOE ZULLEN WIJ BIDDEN?

De Heiligen der Laatste Dagen hebben geen boek met geformuleerde gebeden. Zij gelooven, dat gebed liever eene zaak van het hart, dan eene formaliteit dient te zijn. Elk gebed zoude in overeenstemming zijn met den geest van de bijzondere gelegenheid die het te voorschijn roept. In de een of twee geformuleerde gebeden, die de Heere geopenbaard heeft, merken wij op, dat die kort zijn en juist geschikt voor de gelegenheden, waarvoor ze moeten gebruikt worden. Als voorbeelden kan men het avondmaalsgebed en het gebed, wat uitgesproken wordt bij de gelegenheid van de voltrekking van den doopdienst aanhalen. Zie hoe eenvoudig dit laatste is: Na den naam van den persoon, die zal gedoopt worden, genoemd te hebben, bidt de Ouderling, die den doop bedient, aldus: „Van Jezus Christus wege gemachtigd zijnde, doop ik u in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.”

Dewijl wij dan geen gebedenboek hebben, zoo zouden wij aan deze voorbeelden denken, en evenals deze zoo goed gepast zijn voor het doel, waarvoor zij zijn gegeven, zouden ook onze gebeden geschikt zijn voor de gelegenheid, waarvoor zij gebruikt worden. Iederen morgen en avond dienen wij tot Vader te gaan; alleen, en ook met ons huisgezin, en Hem, met een ootmoedig hart vragen om hetgeen wij dien dag noodig hebben; Hem eveneens dankende voor alles wat Hij ons geschonken heeft. Als wij in oprechtheid en geloof bidden, zal Hij onze gebeden hooren en beantwoorden.

Wanneer wij in de vergaderingen van de Heiligen bidden, dienen wij den geest van het gebed te bezitten. Denkt niet als gij bidt, dat gij door het vermenigvuldigen van uwe woorden zult gehoord worden. Het doel, waarvoor de vergadering gehouden wordt, moet in acht worden genomen, en den Heere dient gevraagd te worden in overeenstemming met de behoeften van de omstandigheden. Als wij voor eene vergadering bidden, zijn wij geroepen om de verlangens van alle aanwezigen aan den Vader bekend te maken, en niet om door het gehoor gehoord te worden, en de ooren van de aanwezigen met schoone en lange woorden te streelen. Wanneer wij den geest van de vergadering ons laten doordringen, en namens het gehoor, in nederigheid bidden, zoo zullen ook deze gebeden verhoord worden, en de rechtvaardige zege-

ningen, waarnaar wij zoeken, op onze hoofden nederdalen.

In vroegere dagen sprak de Heiland over deze dingen. Hij zeide: „En als gij bidt, zoo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden, gelijk de Heidenen; want zij meenen dat zij door hunne veelheid van woorden zullen verhoord worden. Wordt dan hun niet gelijk; want Uw Vader weet, wat gij van noode hebt, eer gij Hem bidt. Gij dan bidt aldus:

Onze Vader, die in de hemelen zijt! Uw naam worde geheiligd. Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde. Geef ons heden ons dagelijksch brood. En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze. Want U is het koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in der eeuwigheid. Amen.”

Dit kort en eenvoudig gebed is ons door den Heiland als een voorbeeld gegeven, en zijne schoonheid en eenvoudigheid is nooit door den mensch overtroffen geworden. Een groote les is er in opgesloten voor ieder Christen, die de woorden met ernst herhaalt, en wanneer de geest van dit gebed bezit van het hart neemt, maakt het het leven van den mensch edeler en heiliger, en het geeft de ziel een gevoel van kalmte en vrede, die twijfel en somberheid uit het hart verdrijft.

Dit gebed verwekt een band van verwantschap tusschen ons en God. Het doet ons gevoelen, dat Hij geen groote tiran is, en dat wij niet als wormen in het stof zijn, maar het veroorzaakt gevoelens, die altijd moesten bestaan tusschen een liefdevollen Vader en een erkentelijken zoon of dochter, en evenals het kind hier naar zijn aardschen vader kan gaan, in zijn hart verzekerd zijnde van de liefde en sympathie van den ouder, evenzoo kunnen wij den Vader der geesten naderen, wetende dat Hij onze smeekingen hooren en ze beantwoorden zal, naarmate Zijne meerdere wijsheid Hem ingeeft. Gepast is het daarom, dat, wanneer wij bidden, wij altijd gevoelen te zeggen: „Maar niet gelijk ik wil, maar zooals Gij wilt, o Heere.”

Zal het niet een blijde dag zijn, wanneer Zijn koninkrijk gekomen is, en Zijnen wil op aarde geschiedt. Als wij hiervoor bidden zullen wij natuurlijk gevoelen, dat wij ons deel hebben bij te dragen om deze gelukkige toestand teweeg te brengen. Die tijd zal een tijd zijn, waarin men zelf zal vernederd worden, en waarin iedereen naar het welzijn van zijne medemenschen zal zoeken. In dien tijd zullen de menschen de wetten Gods onderhouden, en het gevolg zal zijn, dat zij lang zullen leven, en de vreugde van het leven zullen gevoelen,

en deze gevoelens van vreugde en blijdschap zullen zich in woord en daad laten zien. Het zal een tijd zijn, dat alle menschen eerbied voor elkander zullen hebben, niet wegens rijkdom en aardsche bezittingen, maar wegens waarheid en deugd en getrouwheid. In dien tijd zal iedereen zoeken om de wereld beter te maken door zijn werk, wat dat dan ook mag zijn, goed te doen, en deze schoone wereld, die door God zoo heerlijk geschapen is, zal meer gewaardeerd worden.

Wij kunnen deze toestanden in ons leven beginnen te verwezenlijken door er voor te bidden en ernaar te zoeken.

Het is niet onwelvegeelijk om voor de gewone dingen des levens te bidden. „Geef ons heden ons dagelijksch brood,” leerde Jezus ons bidden. Als wij maar gevoelen kunnen, dat de zegening des Heeren op ons werk rustende is, hoewel onze dagelijksche arbeid allicht zeer gewoon is, zal deze gedachte ons werk veredelen, en ons troost daarin geven. Als Heiligen der Laatste Dagen mogen wij zelfs niet nalaten den Heere te vragen ons in onze gewone bezigheden te zegenen.

„Vergeeft ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.” Deze volzin zal een edele kiem in ons planten. Is er iemand, die de vergiffenis des Heeren niet noodig heeft? Is er iemand, die niet gewillig zoude zijn zijnen broeder eveneens te vergeven, of wellicht niet alleen zijnen broeder, maar eveneens zijne vrouw of zijn kind? Ja zelfs, desnoods tot zeventig maal toe. Als deze geest van vergevensgezindheid in iedere woning eene plaats vond, hoeveel blijdschap zoude er niet in de wereld gebracht worden. Als ouders is het soms noodig een kind scherpelijk te berispen, en toch dient dit altijd in den geest van liefde gedaan te worden, en als het kind nederig is, en vergiffenis zoekt, hoe spoedig zouden wij niet klaar zijn om het kind te vergeven, opdat het niet denkt, dat vader of moeder zijn vijand is. En evenals wij elkander vergeven zullen, zal de Heer ons ook vergeven.

Dit gebed van den Zaligmaker kan ons als voorbeeld dienen. De zoete, kalme geest, dien men gevoelt, wanneer men hieraan denkt, dient in al onze gebeden aanwezig te zijn, en dezelfde nederigheid en eenvoudigheid, die dit gebed kenmerkt, zoude al onze gebeden, hetzij onze geheime of onze openbare gebeden, kenmerken. Onze eenvoudige woorden, wanneer zij uit het hart komen, zullen schooner in de ooren van God klinken, dan woorden, welke met de grootste kunst zijn gekozen, en welke volgens de hoogste taalregelen gesproken zijn, maar welke van de lippen alleen komen; het gebed van het hart echter zal zonder twijfel door God verhoord, en op Zijn eigen en liefdevolle wijze beantwoord worden.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Ter herdenking van den geboortedag der Kerk, hebben de zendelingen door heel de zending heen, hunne pogingen aangewend om op 5 April zooveel mogelijk lectuur te verspreiden, overal waar mogelijk hunne getuigenissen te geven, en in de dorpen in den omtrek van hunne zendingsposten, vergadering te houden. Een groot aantal boekjes, werden verkocht, tractaten uitgegeven, of op andere wijze het Evangelie bekend gemaakt.

In het bijzonder vermelden we de vergadering gehouden te Maassluis op dien dag. Vijf der ouderlingen werkzaam in Rotterdam, alsmede de zendelingen Banks en De La Mare werkende in Schiedam, waren dien dag daarnaar toe gegaan en hadden tezamen in den loop van den dag bijna 1000 kleine boekjes verkocht, waarna in den avond eene openbare vergadering werd belegd in het „Vereenigingslokaal”. Ouderlingen Davis, Smith en conferentie-president Taylor waren de sprekers, naar wien met groote aandacht door het gehoor werd geluisterd.

Van belang eveneens zal het zijn voor onze lezers te weten welke plaats onze zending inneemt in ledenaantal enz. vergeleken bij andere landen en zendingen. Volgens de laatste statistieken is onze zending de negende in ledenaantal, eveneens no. 9 in het geldelijk bedrag door de leden aan tienden betaald. Van het aantal leden die hun tiende getrouw offeren staat ons land in verhouding tot andere landen, waar het evangelie wordt verkondigd, op no. 5, terwijl we de zevende plaats innemen met betrekking tot het aantal doopelingen.

Het werk in het afgelopen kwartaal kan over het geheel zeer goed worden genoemd. In 't generaal gesproken hebben de zendelingen met ijver en vlijt gearbeid, waarvan de gevolgen ten deele waargenomen kunnen worden in het verkregen succes. Vooral is er in de dorpen en kleinere plaatsen veel werk gedaan, en eveneens heel wat vergaderingen gehouden. Vooral kan dit gezegd worden van de dorpen in de provincie Gelderland gelegen. Ons driemaandelijksch rapport doet zien, dat de 52 zendelingen in onze zending tezamen 83,898 tractaten hebben verspreid, 11,501 evangeliegespreksprekken hebben gehouden, 3728 vreemdelingen hebben bezocht, 84 exemplaren van het Boek van Mormon hebben verkocht, 54 andere standaardwerken, en 23,375 stuks van de kleinere propaganda-brochures aan den man hebben gebracht, terwijl er in het geheel 1004 verschillende vergaderingen zijn gehouden.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op Zondag 20 April a.s. zal de halfjaarlijksche Groninger conferentie worden gehouden. Drie vergaderingen zullen plaats hebben, en wel om 10 uur 's morgens, 2 uur 's middags in een bijzondere zaal in de Gelkingenstraat, en om 7 uur 's avonds in het Concerthuis, Poelestraat.

Alle Heiligen, zendelingen en vrienden worden hartelijk uitgenoodigd.

VERPLAATST.

Ouderling Roy P. Christensen is verplaatst van de Amsterdamsche naar de Arnhemsche Conferentie; Ouderling Henry A. Thornock van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche Conferentie.

DE GROOTVADER.

(Met excuses aan Peter Rosegger.)

Dat was eergisteren bij mijn zwager Christiaan zoo een kleine familiegeschiedenis, die mij niet weinig heeft vermaakt. Aangezien het gister juist een regendag was, zoo heb ik de grap op papier gezet, zoodat mijne vrouw ook nog eens wat te lachen heeft om haar braven broer.

Zwager Christiaan, moet men weten, is reeds grootvader, en — het is op mijn woord zonder kwade bedoeling gezegd, — op één stuk althans heeft hij met zijne zuster eene groote gelijkenis. Ik bedoel, dat hij terdege van den tongriem is gesneden. Die eigenaardigheid heeft hem weer eens eene kool gestoofd. Ik zat in de kamer er naast, met de deur op 'en kier, en ik kon dus woord voor woord hooren, wat de oude tegen zijn kleinkind babbelde.

„Ja, ja, Micheltje”, zeide de grootvader, terwijl hij den zuigeling in zijne armen wiegde en hem niet veel minder verliefd aankeek, dan hij dertig jaar geleden een zeker persoontje had aangekeken, dat op 't oogenblik Micheltje's grootmoeder is. „Ja, ja, Micheltje, vandaag heeft zij ons samen thuis alleen gelaten, die stoute grootmoeder van jou. En je moeder, die loopuit, die heeft ons óók alleen gelaten. En je vader, die pretmaker, óók al. Allemaal hebben ze ons met ons beidjes alleen thuis gelaten, jou en mij, om op de bruiloft te gaan dansen. Omdat je oome een wijfje neemt, weet je! Jawel, dat is me er een, die oome van jou! De mooiste heeft hij er uitgepikt! De allerknapste is hem nog maar net goed genoeg! — En nu moet de oude man voor kindermeid spelen, begrijp je? — Ja, ja, en je kleine tante, die nog geen achttien is, die heeft óók al een vrijer. Hemelsche genade, dat wordt op die manier nog een kleinkindergebroedsel om mij heen!”

Daarbij grinnikte hij. Natuurlijk moet er gebromd en gemopperd worden, wanneer de jongen nesten bouwen. Dat behoort er zoo bij. Maar heimelijk zwenkt zijn oude hart in gelukzaligheid. In zijne eigen jonge jaren, toen hij zelf gevrijd heeft, was er vreugde en leed en zorg en beslommering. Maar tegenwoordig gaat 't gladder in de wereld toe. Van zijne knappe schoondochters ziet hij enkel het moois en het liefs, en van de zorgen, die de jongelui hebben, merkt hij niet veel. Het raakt hem alles niet meer aan zijn lijf — behalve wanneer Micheltje, zijn eerste kleinkind, hem aan zijn neus trekt.

Ja, ja, dat Micheltje — dat geeft hem wat te doen! — Nu moet het zijne melkpad hebben. „Want anders bromt de moeder, als zij thuiskomt,” zegt de oude. „Dat vrouwvolk, weet je, wil altijd graag wat te kijken hebben. Anders leven ze niet.”

beslagen worden, en de waarheid met blik. Eet melkpad, kind, 'en word sterk! — Kijk, ik zal dan al lang op het kerkhof liggen. Je zult je kruis alléén moeten dragen. Somwijlen zal het je zoo zwaar zijn als een berg. Maar dan zal het weer licht worden en zacht als een klein kind — als 'een lief kleinkindeken, dat een grootvader in zijne armen wiegt, zooals ik nu het mijne. Ja, ja, mijn jongskén, kon ik je maar een stok en stut meegeven voor die zware dagen, die er voor je komen zullen, voor jou zoo goed als voor ieder ander! Kon ik je maar een stok, en stut meegeven in je knuistje! — Kijk, mijn grootvader, die is onder den vrijheidsoorlog geboren. Die heeft gedacht: Alles wat ik aan geld of goed voor mijn kinderen opzout, dat kan vernield worden op deze dolle wereld. Daarom wil ik hun een spreukje nalaten — dat kan hun niet verbranden en niet gestolen worden — dat vereischt geen oppassen en blijft tóch in 't leven. En dat spreukje luidt: „In spreken waar, in werken recht, — wees niemands heer 'en niemands knecht.”.... Zie je, Micheltje, dat was een goed woord. Een woord om op te bouwen. Dát was de stok en stut, dien ik jou ook weer vermaak. Dat is je heerenburgt en 'je adelsbrief. Dat is je merkpaal, waar de rechte weg afgaat. Dat is — — —

Klets! — daar ligt de schotel met de melkpad tegen den den 'grond! — — —

Ja! Daar ligt de heele rataplan — een groote witte plas met groene scherven er in, op de brandheldere keukenvloer! — — — Dat komt er van, o grootvadertje! Dat komt van 't babbelen en filosofeeren man. Je hebt je stok en stut zóó vast willen planten in den bodem van eene volgende eeuw, dat je in je vuur de heele papgeschiedenis van de tafel hebt gestooten. Je filosofie was goed, grootvadertje. Zij reikt van geslacht tot geslacht. Maar, zoo lang en zoo breed en zoo

eet terdege melkpap! Eet melkpap, mijn ventje, en wordt sterk. Wij, Mormonen, hebben eene groote taak op onze schouders. Eet melkpap, raad ik je! Ik ben een oud man; diep als zij wezen mag — voor dit ééne onvoorziene geval is zij te kort en te smal.

Nu — het is nu eenmaal niet meer te verhelpen. De oude doet wat hij niet laten kan. Hij begint met Micheltje in de wieg te leggen. Ja, die gaat duchtig te keer en schreeuwt alsof hij vermoord werd, als een echte hedendaagsche wereldburger. Maar van schreeuwen worden de longen ruim, denkt grootvader, Brul maar, Micheltje, brul maar! — Wat dommel nog toe — is zoo'n kwajongen niet eigenlijk zélf van alles de oorzaak?"

De scherven voorzichtig opgeraapt en weggesmeten, de pap netjes met een dweil van den vloer geveegd... wel wel, jammer toch van de kostelijke melk! En het spektakel, als de wijven thuiskomen! Och jerum!

Die komen dan ook. Van den bruiloftsdans nog heelemaal rood, komen zij tegen den avond aanzetten. Heel de verhitting van het feest woelt haar nog door de aderen.

„Kijk eris hier, mijn ventje — dat is wat lekkers! Kijk, ik proef 't zelf. Zoo zoet als mee, hoor! En daar moet je groot van worden. Je vader, weet je, die heeft óók veel melkpap gegeten, en daar is hij net zoo lang van gegroeid, tot hem de baard uit de keel is gekomen. En toen heeft de Kerk hem moeten hebben, voor eene zending, weet je. Och, och, wat hebben de jonge meisjes gejammerd toen hij weg zou gaan! Ja, ja, het is het werk van onzen Lieven Heer, zie je, maar de jonge kerels moeten hem daarbij helpen. Zoo is 't gelegen. En braaf en oppassend is hij geweest, hoor! En toen hij weer thuiskwam, heeft hij gezegd:

„Ziezoo, met de mannen heb ik 't nou klaar gespeeld — nou moet ik 't ook eens met de wijven probeeren!" — En zóó, begrijp je, is weer de melkpap in huis gekomen. Daarom Micheltje, laat je maar flink wat ingieten in je maagzakje — dat raad ik je! — Met de mannen klaar te komen, mijn zoon, dat is geen kunst," heb ik hem gezegd. „Maar 't staat nog te bezien of je ook voor de vrouwen genoeg melkpap gegeten hebt, haha. — En ik zeg je, Micheltje, jij zult 't óók nog noodig hebben. Zoodra je op je beentjes komt te staan, begin je 't al te kwaad te krijgen met de wereld. Over steenen zal je struikelen, en op gladdigheid zal je uitglijden. Spelen? — Nou ja — och jee, het spelen duurt niet lang. Al gauw komt de school, en de schoolmeester, om je 't leven zuur te maken.

Val je je geen builen meer aan je hoofd, dan stoppen ze het vol met een poespas, die ze „nuttige kennis" gelieven te noemen. En dan, als je uit de kluiten geschoten bent, dan wordt je geroepen, om op zending te gaan. Dus, mijn jongske,

maar juist daarom mag ik je raden. Want den raad en den zegen van de ouden hebben jullie jongen noodig, net als wij ouden de kracht van de jongen. Zie je — en heb je voor de Kerk je dagwerk gedaan, dan mag je eens aan je eigen gaan denken. 'Bouw je een nest — dan komt er wel een ander vogeltje, dat met je paren wil, en dat bij je past. Maar eet braaf melkpap, jongen! Want dan komt werk, komt zorg, komt lief, komt leed, komt zonneshijn, komt hagelslag, komt de 'ooievaar, komt de gier, komt de bruidwerver, komt de doodgraver — alles op zijn beurt en op zijn tijd. Eet melkpap, mijn kind! Er zullen dagen komen, dat je te weinig liefde, en 'andere dagen, dat je te weinig hart hebben zult. Er zullen dingen gebeuren, waarbij je geduld niet lankmoedig genoeg, en 'andere dingen, waarbij je toorn niet heftig genoeg, en nóg 'andere dingen, waarbij je braafheid niet vroom genoeg zal zijn. Dus, eet melkpap, jongen!

„Wel, vader, hoe is 't geweest met Micheltje?”

„Best, hoor!”

„Is hij zoet geweest?”

„Bovenst zoet.”

„Heeft hij geslapen?”

„Geslapen als een roos.”

„En 'gegeten?”

„Nou, wát lekker.”

„Al zijn pap opgegeten?”

„Geen likje overgelaten, hoor!” — — —

Zóó luidden de antwoorden van den man, wiens lijfspreuk is: „In spreken waar, in werken recht — wees niemands heer en niemands knecht.”

Ik voor mij, ik ben vast overtuigd, dat mijn zwager Christiaan ook zijn leven lang naar die spreuk gehandeld heeft. Alleen tegenover de vrouwen, vrees ik, had hij zelf toch óók niet genoeg melkpap gegeten.

INHOUD.

De organisatie van de kerk Blz. 117	Hoe zullen wij bidden . . . Blz. 125
Voor den tempel in Canada „ 119	In ons eigen zendingsveld „ 128
Brieven uit Zoutmeerstad „ 120	Conferentie aankondiging „ 129
Bericht „ 121	Verplaatst „ 129
Volgt mij na. „ 122	De Grootvader „ 129

Uitgegeven door de Ned.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel
7B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen
der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.